

ธรรมกาย

การปฏิบัติธรรมตามหลักพระกัมมัฏฐาน อันเป็นปฏิบัติทางสูงสุดในพระพุทธศาสนา ถ้าการปฏิบัตินั้นเข้าขั้นปรมัตถ์ ผู้ปฏิบัติก็ย่อมเข้าถึงอมตสุข แม้ยังไม่เข้าขั้นปรมัตถ์ ก็ยังอำนวยผลแก่ผู้ปฏิบัติให้มีกาย วาจา ใจ สงบระงับ อันผู้ปฏิบัติเข้าถึงธรรม ย่อมมีกาย วาจา ใจ ไกลจากโลภ โกรธ หลง เป็นบุคคลคงที่ต่อหลักธรรม ไม่ก่อกรรมทำเวร

หลวงพ่อดปากน้ำ ปฏิบัติเพื่อกำจัดโทษเช่นนั้น มีปฏิบัติทางเดินสายกลาง ไม่ท้วงในลาลงลักการะเพื่อตน แต่ชวนชววยเพื่อส่วนรวม กิจการนิมนต์ทางไกลถึงกับค้างคืนแล้วท่านรับนิมนต์น้อยนัก

โดยท่านเคยแจ้งว่าเสียเวลาอบรมผู้ปฏิบัติ ท่านมีความมุ่งหมายใช้ความเพียรติดต่อกันทุกวัน ชีวิตไม่พอกแก่การปฏิบัติ จึงมีบางท่านตำหนิหลวงพ่่ว่าอวดดี

อันความจริงคนเรานั้น ถ้ามีดีจะอวดก็ควรเอาออกแสดงได้ เว้นไว้แต่ไม่มีดีจะอวดใครแล้วเอาเท็จมาอวดอ้างว่าเป็นของดี ลวงผู้อื่นให้หลงเข้าใจผิด อันหลวงพ่อก็ไม่มีใครรับนิมนต์ใครนั้นเป็นปณิธานในใจของท่านเอง ลงได้ตั้งใจแล้วก็ต้องทำตามตั้งใจเสมอมา มิใช่ว่าเป็นผู้หมดแล้วจากความปรารถนา ยังอยู่ในกลุ่มแห่งความปรารถนา แต่ท่านไม่หลงจนประทุษร้ายให้เสียธรรมปฏิบัติ

ธรรมานุภาพ ให้ผลแก่หลวงพ่ótันทาเห็น ต้องการโรงเรียน ประหนึ่งความฝัน ธรรมานุภาพก็ดลบันดาลให้สมประสงค์ กลายเป็นความจริง ต้องการกุฏิ โรงฉัน และการเลี้ยงพระวันละหลายๆ ร้อยรูป ก็ได้สมความปรารถนา ต้องการให้มีผู้ปฏิบัติมากๆ นักปฏิบัติก็ติดตามมา

ปัจจัยที่จ่ายเรื่องอาหาร เรื่องกุฏิ โรงเรียน ในยุคของท่าน มีจำนวนมิใช่ล้านเดียว ถ้าคิดแต่ค่าอาหาร อย่างหยาบๆ วันละ ๑,๐๐๐ บาท (หนึ่งพันบาท) ปีหนึ่งเป็นจำนวนเงิน ๓๖๐,๐๐๐ บาท (สามแสนหกหมื่นบาท) สิบปีเป็นเงิน เท่าไร นี่คิดอย่างต่ำ ถ้าหลายสิบปีจะเป็นเงินเท่าไร

หลวงพ่ótันทาพูดว่า “เราเป็นลูกพระพุทธเจ้า เมื่อกาย วาจา ใจ บริสุทธิ์แล้ว ย่อมมีสิทธิ์ใช้มรดกของพระพุทธเจ้าได้ และใช้ได้จนตลอดชาติ ถ้าไม่บริสุทธิ์แล้ว แม้จะเอาไปใช้ก็ไม่ถาวรเท่าไร”

การปฏิบัติของคณะกัมมัฏฐานวัดปากน้ำ ย่อมเป็นไปตามระเบียบที่หลวงพ่อได้วางไว้ ทุกคราวท่านพูดให้เกิดกำลังในการใช้ความเพียร ธรรมกายของวัดปากน้ำแพร่ปรากฏไปแทบทุกจังหวัด ยิ่งกว่านั้นยังไปแสดงธรรมานุภาพยังภาคพื้นยุโรป ด้วยเกียรติศักดิ์ของธรรมกายแพร่หลายเช่นนั้น ย่อมแสดงความศักดิ์สิทธิ์อันเป็นลัทธิธรรมแก่ผู้ปฏิบัติ ทั้งนี้เนื่องด้วยโดยมากผู้จะเดินทางไปเมืองนอก ได้มาขอพรต่อหลวงพ่อก็มี โดยได้รับ

คำบอกเล่าจากผู้ใหญ่ก็มี ชาวยุโรปเกิดความสนใจในเรื่องธรรมวินัยในพระพุทธศาสนา นี่แสดงว่าธรรมกายของวัดปากน้ำได้ข้ามน้ำข้ามทะเลไปนอกประเทศแล้ว

พ.ศ.๒๔๙๗ ศาสตราจารย์ วิลเลียม อาจารย์มหาวิทยาลัยในกรุงลอนดอนได้ล่องฟ้าข้ามทะเล จากยุโรปมาสู่ประเทศไทย เพื่อศึกษาระบบปฏิบัติ ณ วัดปากน้ำเป็นครั้งแรกในประเทศไทย หลวงพ่อได้จัดการอุปสมบทให้ตามที่มุ่งหมาย ก่อนจะให้การอุปสมบทนั้น ได้อบรมจนเข้าใจพิธีและเรียนธรรมปฏิบัติ ผูกมัดพระกัมมัฏฐานจนได้แน่วแน่ เป็นที่พอใจแล้ว จึงได้จัดการให้อุปสมบท

การที่ชาวอังกฤษมาบวช ณ สำนักวัดปากน้ำนั้น ได้รับอุปการะจากหลวงพ่อดีอย่างดี ท่านได้จัดการซ่อมตึกขาวซึ่งได้ใช้เป็นหอสมุดให้เรียบร้อย มีห้องน้ำห้องส้วมทันสมัยรั้วล้อมตึกมิให้ใครมาปะปน

พระวิลเลียมนี้มีฉายาว่า กบิลวฑฺโฒ เมื่อได้อุปสมบทแล้วทำการปฏิบัติพระกัมมัฏฐานต่อไป ได้ยินว่าได้ธรรมกายเบื้องต้นต่อมาได้ไปประเทศอังกฤษอีก มีผู้เลื่อมใสในพระกบิลวฑฺโฒมาก ต่อมาได้นำผู้ศรัทธามาวบวชอีก ๓ คน ล้วนแต่มีวิทย์ฐานะได้ปริญญาทั้งนั้น หลวงพ่อได้ให้อุปการะเป็นอย่างดี เรื่องอาหารบริโภคไม่ผิดพลาด ได้ทำบประมาณไว้โดยเฉพาะ ตลอดถึงช่วยค่าพาหนะเวลากลับไปยุโรปตามสมควร

ต่อมาเกิดความเข้าใจผิดกันขึ้น อันความเข้าใจผิดนั้น จะเป็นเพราะล่ำมก่อกวนให้เกิดขึ้น หรือเกิดขึ้นเพราะภิกษุฝรั่งนั้น ทำให้เกิดขึ้น ยังเอาเป็นความจริงไม่ได้แน่นอน จึงไม่สามารถจะเขียนลงได้ในโอกาสนี้ พระภิกษุฝรั่งและผู้เป็นล่ำมเข้าหาหลวงพ่อบุญชอบธิบางอย่าง

หลวงพ่อบุญชอบให้เข้าใจอย่างไรก็ไม่ฟังเสียง ภิกษุเหล่านั้นได้ลุกออกจากที่ประชุมไป โดยไม่เคารพ ในฐานะเป็นอุปัชฌายะ ล่ำมคงไม่รับความเข้าใจให้ดี ได้ยินว่าล่ำมกับภิกษุฝรั่งนั้นได้ตกลงโครงการกันมาก่อนแล้ว จึงไม่ฟังเสียงหลวงพ่อบุญชอบ เมื่อเหตุการณ์เป็นดังนั้น ภิกษุฝรั่งก็พากันออกจากวัดปากน้ำไป และล่ำมก็ออกไปด้วย

ความไม่ราบรื่นเกิดขึ้นในวัดปากน้ำ เรื่องนี้อ้าวอยู่พักหนึ่ง ทั้งล่ำมทั้งภิกษุฝรั่งได้เข้ามาหาผู้เขียนเรื่องนี้ เพื่อแจ้งสิทธิบางอย่างจึงจะยอมเข้าสำนักตามเดิม

หลวงพ่อบุญชอบวัดปากน้ำท่านไม่เห็นด้วย และไม่ยอมรับข้อกติกาใดๆ ที่ทางล่ำมเสนอมา เมื่อล่ำมแสดงอาการแข็งแรงแรงไม่สำเร็จ ก็ต้องหลบหน้าไป พระฝรั่งพักอยู่ในประเทศไทยพอสมควร แล้วชวนกันกลับยุโรปในเพศบรรพชิต

ต่อมาพระภิกษุพลโทได้กลับมาประเทศไทยอีก เพื่อขอแสดงอัศจรรย์โทษ โดยมานึกถึงความบกพร่องอันเกิดแต่ความเข้าใจผิดของตน

เวลานั้นเจ้าคุณพระมงคลเทพมุนีกำลังอาพาธอยู่ จึงไม่ยอมให้พระภิกษุใดเข้ามาพบ ตามเสียงพูดกันว่าหลวงพ่อาพาธครั้งนั้น เกิดแต่เสียใจเรื่องเอาพระฝรั่งไว้ไม่อยู่ อันความจริงนั้น ท่านอาพาธมาก่อนเกิดเรื่อง ท่านจะเสียใจอะไรในเรื่องเช่นนี้ เพราะท่านไม่ได้ก่อกวน พวกนั้นเป็นผู้ก่อกวนเอง

ได้ถามหลวงพ่่ว่าทำไมไม่ให้พระภิกษุใดเข้ามาพบ ท่านตอบว่า “เขาลูกจากที่ประชุมไปโดยไม่สำคัญในเราเลย แสดงอาการจะถึงเช่นนั้นจะเลี้ยงกันได้อย่างไร เราก็ต้องจริงต่อเขา บ้าง มิฉะนั้นเขาจะดูหมิ่นพระพุทธศาสนา

การที่เราปฏิเสธไปเช่นนั้นแหละ จะสอนให้ฝรั่งรู้สึกตัวว่าต่อไปควรจะทำตนอย่างไรในภูมิของสมณะ เมื่อไปรวมกับคนอื่นจะได้ไม่เอาแต่ใจของตน ถ้าเราขึ้นให้พบต่อไปก็จะมาเหยียบย่ำกันอีก ให้เขาเห็นความจริงของเราเสียบ้าง ไม่เช่นนั้นเสียเหลี่ยม”

พระภิกษุใด แม้จะพยายามเป็นอย่างดีแล้ว ก็ไม่ได้พบหลวงพ่ตามทีปรารถนา และได้กลับไปสู่ประเทศอังกฤษตามเดิม ได้ทราบข่าวจากยุโรปว่า พระภิกษุใดเสียใจมากต่อเหตุการณ์ และเวลานี้ก็สนใจในธรรมกายนั้นอยู่

ธรรมกายนั้นให้ผลแก่ผู้ปฏิบัติเป็นมัตตจรรย จะเป็นเด็ก หรือผู้ใหญ่ ภิกษุหรือสามเณร เมื่อได้ปฏิบัติถึงขั้นก็ได้ธรรมกายเหมือนกัน

หลวงพ่อบอกพูดแก่ใครๆ ว่า เด็กคนนั้นได้ธรรมกาย และชอบยกเด็กๆ ขึ้นอ้าง ลักษณะนี้เป็นอุบายวิธีให้ผู้ใหญ่สนใจด้วย อาจนำไปคิดว่าเด็กๆ ยังปฏิบัติได้ ทำไมผู้ใหญ่จะทำได้ คิดไปๆ ก็อาจเกิดอุปสรรคในการปฏิบัติธรรม หรือเกิดความละอายตัวเอง ที่ไม่แสวงหาธรรมแก่ตน มัวแต่สะสมกิเลสเอาไว้

หลวงพ่อบอกว่า “เมื่อได้ธรรมกายแล้ว ย่อมทำประโยชน์ได้ หลายอย่าง ถ้าจิตเป็นกุศล แม้โรคภัยไข้เจ็บก็ช่วยแก้ไขได้ ในเมื่อโรคนั้นยังไม่เข้าขั้นอันตราย”

การใช้ธรรมกายแก้โรค หลวงพ่อเคยพูดว่าแก้ไขได้จริง ถ้าได้ประกอบกันทั้ง ๒ ฝ่าย คือฝ่ายแก้และฝ่ายเจ้าทุกข์มีความเชื่อมั่นคง กล่าวคือต้องเรียนพระกัมมัฏฐาน ปฏิบัติธรรมด้วย เพื่อให้กระแสน้ำเชื่อมถึงกัน ลักษณะนี้มีหวังมาก

ที่ไม่ได้ผลก็เนื่องด้วยผู้เจ็บไม่พยายามทำพระกัมมัฏฐานทางเชื่อมไม่ถึงกัน แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีผลบ้างในเมื่อโรคนั้นยังอ่อน และท่านพูดว่าถึงไม่หายก็จะเป็นไร เราไม่ได้เรียกการรักษาเอาแก่ใคร ช่วยด้วยเมตตา อย่างน้อยคนเจ็บก็ต้องได้ความรู้วิธีปฏิบัติธรรม หรือเข้าใจพระรัตนตรัยพอสมควรแก่อุปนิสัย ท่านพูดว่าที่หายก็มาก ที่ไม่หายเพียงแต่บรรเทาเป็นครั้งคราวก็มี

พูดถึงวิธีแก้โรค ผู้เขียนได้พบกับนักเรียนแพทย์คนหนึ่ง ซึ่งเขาสนใจในวิชาของหลวงพ่อ ระหว่างเป็นนักเรียนแพทย์ปีปลายๆ เขาได้รักษาพยาบาลคนไข้ผู้หนึ่ง คนไข้ นั้นเจ็บปวดมาก

หมดทางแก้ไข เขาได้ตัดสินใจพูดกับเพื่อนๆ ว่าประเดี๋ยวจะแก้ให้หายขอเข้าไปในห้องสักครู่ก่อน

นักเรียนแพทย์คนนั้น เข้าห้องทำสมาธิจิตตามหลักของวัดปากน้ำ สักครูใหญ่ๆ ต่อมาคนป่วยสงบจากความเจ็บปวด พวกเพื่อนนักเรียนแพทย์ด้วยกันแปลกใจ ถึงผู้เข้าสมาธิเองก็แปลกใจ และภูมิใจในการกระทำของเขา ได้ถามว่าทำไมจึงกล้าเช่นนั้น

ตอบว่าสงสารคนเจ็บไม่รู้จะช่วยให้ได้อย่างไร ไม่มีทางอื่นก็ลองดูและยังได้พูดต่อไปว่า เขาได้เห็นตนเองว่า เมื่อชาติก่อนเขาเคยเป็นนักบวชมาเหมือนกัน นักเรียนแพทย์คนนี้ตามปกติชอบวัดและพิธีทางศาสนาตั้งแต่พุทธชัฏ มีการทำบุญประจำปี เด็กคนนี้ได้อาราธนาศีลพระปริตรเสมอมา และอาราธนาได้อย่างไม่กระดากอายเลย การเรียนดี สำเร็จปริญญาแพทย์โรงพยาบาลศิริราชเมื่ออายุได้ ๒๑ ปี

มีคนโดยมากสงสัยในเรื่องเด็กๆ ได้ธรรมกาย คิดดูหมิ่นว่าผู้ใหญ่ยังปฏิบัติเข้าไม่ถึง ทำไมเด็กๆ จะมาได้ ต่อมาก็ต้องเชื่อเหตุที่เชื่อนั้น วันหนึ่งมีผู้นำเด็กพอคลานได้อย่างแข็งแรงมาขอให้ตั้งชื่อ เด็กคนนั้นขนาดหนัก เห็นอะไรจะต้องคลานไปจับขว้างจนได้ ผู้เขียนเรื่องนี้ได้ส่งของหนังสือให้เล่น ๑ ชอง แต่อยากจะล้อเด็กนั้นด้วย ส่งให้แล้วจับตั้งไว้ข้างหนึ่ง คณะเด็กฉลาดไม่หลุดจากมือเรา เด็กน้อยคว่ำของอีกด้านหนึ่งไม่ยอมปล่อยให้ตกลงกระดากของขาดติดมือไป ขึ้นชื่อว่ากระดากของจดหมายก็ออกจะเหนียวอยู่บ้าง ถึงดังนั้นเด็กไม่ยอมปล่อยให้กระดากขาดติดมือไป

จึงประหวัดถึงคำหลวงพ่อบอกว่า เด็กได้ธรรมกายนั้นอาจเป็นจริง เพราะว่าเด็กๆ มีอารมณ์ไม่ฟุ้งซ่าน คืออารมณ์ต้องการ อะไรก็ปักใจตั้งใจลงไปไม่ยอมทิ้ง จะเอาให้ได้ ถ้าแย่งของไปจากมือ ต้องร้องไห้เอาของนั้นคืนเสมอ

อนึ่งเมื่อผู้ใหญ่สอนอะไรเด็กๆ มักจะจดจำและทำตาม เด็กปฏิบัติธรรมก็มีทางจะได้ธรรมกายเหมือนหลวงพ่อบอกท่านพูดไว้ ใครเล่าจะพิสูจน์ เพราะผู้ใหญ่จะลดตัวและทำความรู้สึกเหมือนเด็กไม่ได้

